

Titel: Journalen NB22

Citation: "Journalen NB22", i *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. K24*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb22-txr-shoot-k3.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. K24

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

3. Indhold

Et ofte tilbagevendende tema i journalen NB22 er den veltalenhed, hvormed præsten ikke alene imponerer sin menighed, men også distancerer sig fra de eksistentielle fordringer, der er givet med kristendommen. Under overskriften »Phantasie-Mediet – Virkelighed« illustrerer SK sit anliggende ved at henvise til et velkendt optisk bedrag:

Tag en Stok; Du holder den i Din Haand den er lige; kast den i Vandet, og den viser sig brudt. Saa kan Du tage den op igjen, og sige: »ja, men Herre Gud den er jo dog lige« – ja, men behag at kaste den ud i Vandet igjen, saa viser den sig brudt.

Saaledes naar Rhetorer og Slige fremstille det Christelige. De tage det ud af Virkelighedens Medium (eksistentielt udtrykke de det ikke) og derfor viser det Christelige sig ganske anderledes end det i Sandhed [er] – thi behag at sætte det eksistentielt ind i Virkeligheden, skal Du see, at det viser sig ganske anderledes, at Ophøietheden bliver Fornedrelse o: s: v: (NB22:6).

SK giver flere eksempler på et sådant »Tale-Sviig«, der blandt andet udmærker sig ved at henrive den talende, så han glemmer at indbefatte sig selv i sin forkyndelse og derved kan foregøgle tilhørerne, »at den Troende finder en Glæde i at lide Foragt, en Lyst i Armod o: D:« (NB22:62). SK krydsklipper behændigt mellem tilstandene i urkristendommen og den moderne epoke, »Christenheden«, for at vise, hvordan ægte patos og radikal eksistens er blevet afløst af et borgerligt og behagesygt hykleri: »Loven i den oprindelige Xstd var: Dit Liv skal afgive Garantien for hvad Du siger. Det Moderne er: Dit Liv skal, ved at udtrykke lige det Modsatte af Det Du deiligt afskildrer og henrivende udmaler, afgive Garantien for, at det Hele er Commerce, theatralisk Nydelse – saa siger Menigheden: det var ved Gud en deilig Prædiken.« (NB22:98; jf. NB22:169).

Til nutidens prædikanter, modernitetens sande sofister, knytter SK den psykologiske bemærkning, at når de foretrækker en »propfuld« kirke, er det, fordi de »i et tomt Rum« ville kunne fornemme, at deres forkyndelse også havde personlig adresse, hvilket ville gøre dem »angest og bange for sig selv« (NB22:76). En tilsvarende frygtagtighed ligger ifølge SK bag afskaffelsen af skriftemålet, der forsvandt ud af det religiøse liv som følge af en konspiration mellem menighed og præst:

Menigheden blev bange for at gaae til Skrifte; Skriftestolen bragte En Sagen altfor nær. Præsterne bleve bange for at høre Skrifte; Sagen bliver altfor alvorlig.

Og hele Xstdommens Forkyndelse blev Talekunst, Veltalenhed, der ganske rigtigt udelod det afgjørende Christelige: Applicationen, den Enkelte.« (NB22:81).

SK inddrager sig selv i spændingen mellem den blot digteriske gengivelse af virkeligheden og den eksistentielle virkeliggørelse af de kristelige fordringer. Han vedgår, at også han er digter, at også han, om nogen, mestrer den religiøse retorik, men han er en digter af en særlig art: »Jeg er en Digter. Men jeg var længst lagt an til en religious Individualitet, længe før jeg blev Digter. Og det Faktum, hvorved jeg blev Digter, det var dog et ethisk Brud eller en teleologisk Suspension af det Ethiske.« (NB22:164). En tilsvarende suspension nødsages SK til at iværksætte for at holde det milde i sit væsen tilbage. Under overskriften »Mildheden« kan man således læse:

Jeg troer jeg tør sige om mig selv, at jeg vistnok (...) disponerer over en Pathos i Retning af at forkynde Xstdommens Mildhed som Ingen af dem, der hos os forkynder den.

Det er noget som ogsaa en dybere Psycholog maatte blive opmærksom paa, thi just den Angest med hvilken jeg fremstiller det Forfærdende, viser, at jeg er bange for de Kræfter, der i modsat Retning ere betroede mig, at jeg skal komme til at virke reent bedaarende.

Mildheden er saa eiendommelig for mig, at jeg ligesom ikke kan faae den frem; det er mig som brød den først ret frem, saa vilde jeg udaande i den, og prædike Mskene ind i en Tryghed, der næsten kunde blive Overgivenhed eller idel Sorgløshed. (NB22:94).

Megen mildhed er der da heller ikke at spore i SKs journal. I redelighedens navn iværksætter han en mistænksomhedens hermeneutik, der blotlægger de spidsfindige sanse- og selvbedrag, hvormed mennesket forsøger at opretholde forestillingen om en dybere mening med den borgerlige livsverden. Kritikken gælder ikke mindst den naivitet, som filosoffer og teologer lægger for dagen, når de vedholdende forudsætter, at mennesket nærer et dybtfølt ønske om at lære sandheden at kende: »Nei, ethvert Msk. er mere eller mindre bange for Sandheden; og dette er det Msklige, thi Sandheden forholder sig til det at være 'Aand' – og det er saare tungt for Kjød og Blod og sandselig Videlyst. Mellem Msket og Sandheden ligger Afdøelse – see derfor ere vi alle mere eller mindre bange.« (NB22:4). Kirkens repræsentanter skal derfor udskifte illusionsnumrene og den teatraliske gestik med en anderledes nøgtørn vedgåelse af deres afstand til idealet. Uden en sådan redelighed gives nemlig hykleriet de bedst tænkelige betingelser: »Det Almene er: at vedgaae for Gud slet og ret at man er Msk, at ønske baade Dette og Hiint, paa tilladelig Maade at arbeide for at naae det,

overladende det til Styrelsen, om man skal naae det, da det jo i ethvert Øieblik er i dens Magt at kunne gjøre det.« (NB22:7). SKs kritik af kristendommens selvtilstrækkelige forvaltere er ikke blot teologisk og psykologisk begrundet, men udspringer også af en omsorg for de økonomisk og intellektuelt ubemidlede i samfundets randområder og bund, som det endnu ikke er lykkedes lærdomsanstalterne at bedærve: »Jeg har derfor ogsaa bestandigt urgeret, at Xstd. ret er for fattig Folk, der maaskee slide og slæbe hele Dagen og neppe kunne erhverve det Daglige. Jo mere Begunstigelse jo vanskeligere bliver det at blive Xsten, thi Reflexionen kan saa let tage en forkeert Retning.« (NB22:92).

At også teologien kan tage en forkert retning, dokumenterer SK i adskillige af journalens optegnelser, hvor han gør forholdet mellem »Naaden«, »Loven«, »Forbilledet« og »Efterfølgelsen« til genstand for teologihistoriske tilbageblik for derved at kunne fremhæve efterfølgelsen og afgrænse den over for »det Fortjenstlige« (NB22:25):

Christus som Forbilledet hører endnu med til Lovens Forkyndelse; Xsti eget Liv som Forbilledet var jo just Lovens Opfyldelse.

Og just ved at opfylde Loven løskjøbte han os fra Loven til Naaden.

Men saa kommer Efterfølgelsen igjen ikke som Loven, men efter Naaden og ved Naaden. (NB22:5, jf. NB22:51-53; NB22:99; NB22:115)

Fastholdes dette ikke, »saa har vi Lovvæsenet igjen« og dermed den ufrihed og de evindelige selvplagerier, som Luther af al magt bekæmpede. Enhver »frempiint Efterfølgelse« er blot »vrængende Efterabelse« og derfor »Xstus imod« (NB22:144). I tilknytning til en prædiken af Luther kan SK konkludere: »Naaden er Alvoren – mine Gjerninger det er kun en Spøg – og saa afsted jo ivrigere jo bedre, men Spøg er det mig alligevel, maa ikke betyde mig Andet.« (NB22:57).

Skønt enhver efterfølgelse udspringer af taknemlighed, så er efterfølgelsen i sig selv et afgørende korrektiv til den evangeliske letsindighed, hvormed man indretter sig i kristenheden: »Det som hele Xsthedens Kunst bestandigt gaaer ud paa er at afskaffe 'Efterfølgelsen'« (NB22:151). Eftersom den moderne »Christendoms-Forkyndelse« kun kommer »til Xstd«, men aldrig for alvor trænger »ind i Xstd.« (NB22:56), bliver konsekvensen uundgåeligt, at kristendommen ender i en »fuldkommen Conformitet med en jævn verdslig Digten og Tragten« (NB22:82). Og følgen af en sådan »Conformitet« bliver en »'Xsthed', hvor alle ere Xstne« (NB22:48), hvilket omvendt betyder, at »Christendommen slet ikke er til« (NB22:42). Eller i absolut og parodisk kortform: »... Man blev Xsten – uden Xstd.« (NB22:111).

I journalen læser, kommenterer og citerer SK fra Hermann Reuchlins *Geschichte von Port-Royal* (NB22:9-12; NB22:14; NB22:32) og fra *Pascal's Leben* (NB22:18-22; NB22:26-29; NB22:31; NB22:35). Også den tyske præst og digter Chr. Scriver bliver læst (NB22:58) og inspirerer SK til at skitsere strukturen i »4 Prædikener« (NB22:90). A.F. Thieles *Die jüdischen Gauner in Deutschland* (NB22:102) indgår tillige i SKs læsning, ligesom Eugène-François Vidocqs *Wahre Pariser Geheimnisse* (NB22:105-106). En fremskudt plads indtager A. Neanders *Der heilige Johannes Chrysostomus und die Kirche, besonders des Orients, in dessen Zeitalter*, som SK sidst i journalen hyppigt citerer fra og som oftest med tilslutning (NB22:123; NB22:127; NB22:129-130; NB22:133; NB22:136-139; NB22:142; NB22:170; NB22:172).

Tid til egne værker får SK dog også. Kommenteret bliver således karakteren af den indirekte meddelelsesform, som Anti-Climacus tegner sig for (NB22:13; jf. NB22:14), dens forhold til SKs person (NB22:16) samt de redegørelser for det pseudonyme forfatterskabs beskaffenhed, der blev fremlagt i *Afsluttende uvidenskabelig Efterskrift* (NB22:17). En angivelig inkonsekvens, som broderen P.C. Kierkegaard har påpeget i den første af *Tvende ethisk-religieuse Smaa-Afhandlinger*, bliver ligeledes analyseret – og tilbagevist (NB22:24). Endelig reflekterer SK over udgivelsen af *Indøvelse i Christendom*, der ikke blot kan blive beskyldt for at belaste en i forvejen noget betrængt gejstlighed (NB22:46), men hvis ideale fordringer SK heller ikke selv formår at honorere, hvilket muligvis kan give anledning til yderligere kritik (NB22:88).

Også andres præstationer og især mangel på samme bliver kommenteret i journalen. Eksempelvis falder der drøje hug til P.C. Kierkegaard, der kun formår at »klatte sig selv ud i Ubetydeligheder« og levere »Klatterie-Præstationer«, tilmed »under Navn af Hjertelighed og Gemytlighed« (NB22:36; jf. NB22:107). Psykologisk kontroversielt er det portræt, SK giver af Grundtvig og hans disciple:

Enhver Natur har Trang til sin Modsætning, producerer selv den, og indbilder sig saa ofte selv at være denne Modsætning. G. er saaledes en kraftig Natur, Kraft, Haardhed, Udholdenhed o: D: Charakteristisk for ham. Just derfor elsker han saa meget at tale om Hjertelighed o: D:; det er en nødvendig Uddunstning.

Denne Side efterabe nu Grundtvigianerne, som blive rene Sagle-Hoveder. (NB22:37).

Spidse og halvspydige bemærkninger indfører SK i sin journal om kvindesagsforkæmperen Mathilde Fibiger, hvis roman *Clara Raphael. Tolv Breve* gøres til genstand for en længere »Anmeldelse«. SK stikler bl.a. til hendes uklædelige jagen efter »Originalitet« og langer ud efter J.L. Heiberg, der havde påtaget sig at udgive bogen og forsyne den med et forord. Fuld af misbilligelse slutter SK: »Vil ingen Anden paatage sig at

værge mod denne æsthetiske Leflens Indtrængen paa Religiositetens Gebeet, saa vil jeg dog idetmindste ikke have tiet.« (NB22:63; jf. NB22:160).

SKs egen føjleton om Rasmus Nielsen bliver i NB22 forsynet med nok et par afsnit. Nielsen har i rigt mål afsløret, »hvor ringe Begreb han har om Sandhed og Idee-Tjenesten«, og har betragtet SK »som en Slags Professor« med nye ideer, som Nielsen har ønsket at gøre til sine: »Og det saae han slet ikke, at det Charakteristiske for mig just var den Existeren, med hvilken jeg havde betjent disse Ideer, de Offre jeg havde bragt o: s: v:« (NB22:66). Ikke mindst Niensens seneste bog, *Dr. H. Martensens dogmatiske Oplysninger* er deprimerende læsning for SK, fordi han tydeligt kan se, at de samtaler, som han har ført privat med Nielsen, nu foreligger på prent. Nielsen er ved disse »Samtaler beriget med en Productivitet, som han længe kan leve af (...). Hvad han benytter af Skrifterne er han nu engang nødsaget til at vedgaae, da Omverdenen controllerer ham (...), men det Andet, kan jo Ingen kontrollere uden jeg – og at gjøre det vilde være langt under min Værdighed.« SK føler sig udnyttet og misforstået og må derfor konkludere: »At levere en virkelig værdifuld Opfattelse af min Forfatter-Virksomhed, at fatte Pointerne ret o: s: v:, formaaer Ingen uden jeg selv.« (NB22:85).

Mod journalens slutning findes en større optegnelse, »Om 'Hende'«, hvori SK ser tilbage på den skriftlige tilnærmelse, han forsøgte over for Regine efter hendes faders død. Eftersom konvolutten i sin tid kom uåbnet tilbage, spekulerer SK på, om mon »Schlegel har fortiet hende det«, men glæder sig samtidig over, at de to fordums forlovede fremdeles kan mødes med hinanden. »Vi sees oftere«, noterer SK, der inderligt gerne vil tale med Regine, forklare sig, men det vover han ikke: »Maaskee har hun dog saadan slaaet mig af Tanker – og saa skulde jeg ved at tale til hende maaskee forstyrre Alt. Maaskee er endog hele Ægteskabet en Maske, og hun hænger mere lidenskabeligt ved mig end før. I saa Fald var da Alt tabt. Jeg kjender vel, hvad hun kan hitte paa, naar hun først faaer fat i mig.« (NB22:146).